

V zadnjih dneh se kristjani poglobljeno predajamo simboliki trpljenja in smrti, ki sicer navidezno paradoksalno našo duhovnost, ob prebujanju narave, ki zeleni in se rojeva, opominja na žrtev, ki jo je Jezus s svojo izpolnitvijo Očetove volje daroval za nas. Morda se nam lahko plastično dozdeva, da »praznovanje smrti«, v času prebujanja in ponovnega rojstva narave, nima veliko skupnega, a v globlji predanosti simboliki Jezusovih zadnjih besed na križu, odkrijemo ravno to. Čudovit Božji načrt za naše življenje. In kakor sta za rojstvo nekega posameznika potrebna oče in mati, sva za tokratni prispevek ustvarjalki iskali vzporednice v Njegovih poslednjih besedah na križu. Odstavek »Izpolnjeno je« je tako posvečen njegovi materi Mariji, medtem ko prve in zadnje besede Jezus posveča svojemu Očetu.

Predzadnje besede Jezusa na križu so bile: **“Izpolnjeno je”**. Te besede so globoko simbolične in nosijo več pomenov. Prvič, označujejo konec Jezusovega zemeljskega življenja in njegovo žrtev za odrešenje človeštva. Drugič, izražajo popolnost in izpolnitev Božjega načrta. Jezus je s svojo smrtjo in z vstajenjem izpolnil obljube in prerokbe iz Stare zaveze. Njegova žrtev je bila zadostna za odpuščanje grehov in ponovno vzpostavitev odnosa med Bogom in človekom. Zato so te besede na križu močan spomin na Jezusovo Ljubezen in odrešenje, so močan spomin na Jezusovo žrtev za človeštvo in njegovo ljubezen do nas. S svojim dejanjem nas uči, da je popolna Ljubezen mogoča in se razkriva na križu. Če resnično ljubimo, se popolna Božja Ljubezen naseli v naši ljubezni. Ob teži Jezusovih besed in dejanj se zlahka poistovetim z Jezusovo materjo Marijo, ki je resnični dokaz materinske ljubezni. Povzeto iz Križevega pota z Marijo: »Ob šesti uri se je stemnilo po vsej deželi do devete ure. Jezus je spet zakričal z močnim glasom in izročil duha. Konec je žalitev, s kisom napolnjena goba leži na teh. Slišati je samo tvoje dihanje in stokanje obeh mož, ki sta s teboj. Počutim se prebodena s tvojimi žebliji, ranjena s tvojimi ranami. Moja kri je zledenela, kajti mrzla sem kot kamen. Pred nekaj trenutki je Janez zaznal tvoj glas in me približal k tebi. In uspela sva slišati, kar si

nama povedal: Janez je moj sin, jaz njegova mati. Nebo se je stemnilo. Tvoj krik napolnil prostor, slišalo se ga je vse do mesta. In samo tistega učitelja postave se uspem spomniti, ki te je nekega dne vprašal: »Učitelj, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?« In ti si ga prosil, naj se spomni naše postave: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe.« Rekel si mu, da je prav to tisto, kar moramo delati. Kakšen spomin je zdaj to, ko si mrtev, moj Sin?!« (Mt. 27,45-42,50). Ko zareže Smrt, ni več besed, misli se lovijo. Jezusova mati Marija je pod križem vztrajala in ni obupala. Kljub svoji človeškosti in materinski ljubezni je sprejela Jezusove besede in jih globoko razumela. Marija je s ponižnostjo sprejela nekatere od Jezusovih zadnjih besed na križu:

1. **“Žena, glej, tvoj sin!” ... “Glej, tvoja mati.”** : ko je Jezus umiral na križu, so ob njem stali njegovi najpogumnejši učenci, med njimi tudi Marija. Jezus je svoji materi rekel: “Žena, glej, tvoj sin!” in Janezu: “Glej, tvoja mati.” S tem dejanjem je ustvaril novo, človeško in Božjo družino. Marija je postala mati vsega človeštva, vseh verujočih in mati Cerkve.

2. **“Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?”**: preden je umrl, je Jezus zavpil: “Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?” Ta izraz osamljenosti in človeške izkušnje je globoko pretresljiv. Marija je bila ob križu in je lahko začutila vso Jezusovo trpljenje, tako fizično kot duhovno.

Marija je zgled zveste in ljubeče matere, ki je sprejela Jezusove besede z globokim spoštovanjem in razumevanjem. Njena prisotnost ob križu je bila izraz njene neizmernega sočutja in ljubezni do svojega Sina in vsega človeštva. (PT)

Beseda v temi

»Tvoja beseda je svetilka mojim nogam, luč na moji stezi.« (Ps 119,105)

»Oče, v tvoje roke izročam svojega duha!« (Ps 31,6). To so zadnje besede Kristusa na križu, ki so močno zaznamovale naše duhovno izročilo in poslanstvo. Besede, izrečene v času popolnega trpljenja, na mejniku smrti, nam tako omogočajo popoln vpogled v Njegovo absolutno predanost Božji volji ter veri v odrešenje, kar v času »trpečega sveta« hkrati odstira nova vprašanja in nanje v isti sapi tudi odgovarja.

Jezusovo življenje je bilo posvečeno izpolnitvi Njegove volje, Božjega načrta. Slednje se v 33. letih obstoja na Zemlji, ob trpljenju na križu, strne v zgolj 7 posamičnih stavkov, v katerih pa ob neomajni predanosti in zaupanju v Njega, ni zaznati strahu. Prazniki, ki so pred nami namreč v sebi nosijo sporočilnost zaupanja v odrešenje, hkrati pa ne moremo mimo dejstva, da je le-to pogojeno s smrtjo. Tako sama beseda smrt, kot sam dogodek, pri ljudeh pogosto vzbuja strah in ravno strah pred smrtjo je tisto, kar vprašuje neomajno vero Vanj. Navidezna trditev, da vsaj današnji zahodni kristjani živimo v varnejšem svetu, kjer se nam ponuja transport na dosegu roke, hkrati pa uživamo udobje razvoja sodobne medicine in socialne varnosti, nam ob enem ponudi vprašanje: »Zakaj nas je ob varnejšem načinu življenja toliko bolj strah?«. Nesmiselno je v današnjem času primerjati čas Jezusovega življenja z ugodjem, v katerem živimo. Lahko pa bi ob zgornjih ugotovitvah pod vprašaj postavili našo neomajno vero in zaupanje. Zdi se, da smo v današnjem svetu veliko bolj nagnjeni k vsakodnevnim strahovom. Bojimo se tako rekoč vsak dan. In kako zelo nas strahovi odmikajo od popolnega zaupanja Vanj? Strah za družino, strah za poklic in zaslužek. Strahovi, s katerimi se ob ogledu televizije srečujemo preko medijev. Nenazadnje se bojimo celo staranja, ki posledično simbolizira tudi človekov strah pred smrtjo. Zdi se, da v novodobni poplavi zastrašujočih informacij pozabljamo ravno na izročitev sebe, svoje duše in posledično svojih strahov Njemu. Pozabljamo na

odrešenje, pozabljamo na Jezusovo smrt na križu, kjer se je z izročitvijo svojega duha, fizičnega telesa, izročil tudi za nas.

Jezus je v največji agoniji umiranja in trpljenja, ko je kot Božji sin izkusil človeško najhujšo bolečino, zavpil: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?« (Mt 26,46). Njegov klic bi lahko dojeli kot znak strahu. A pri teh besedah ne gre za strah. Gre namreč za razkritje ene največjih skrivnosti krščanskega doživetja smrti. V času fizičnega trpljenja Jezus izkuša tudi duhovno trpljenje. Glagol zapustitve v Svetem pismu namreč prinaša simboliko duhovne osamitve, kar je razvidno ravno v tem stavku, kjer Jezus svojega očeta poimenuje 'Bog'. Preprosta simbolika, ki nam v tem trenutku razkriva čudovito razsvetljenje. Gre namreč za trenutek, ko se nam Jezus najbolj približa. Gre za trenutek, ko je Božji sin najbolj človeški. Ko se za nas in zaradi nas v času popolne zapustitve in trpljenja preda vztrajnosti. S tem trenutkom nam Jezus pokaže pot k odrešenju. Ne preda se obupu, temveč izpolni Njegovo voljo. Po vprašanju osamitve namreč sledi izpolnitev in predaja Njemu, kjer tik pred smrtjo zakliče: »Oče, v tvoje roke izročam svojega duha!«

Čudovitost tega trenutka bi lahko dojemali kot paradoksalno, a je, če se v Jezusovo umiranje na križu poglobimo s celostjo, popolnoma nedvoumna. Bog je namreč ustvaril človeka, ki je sposoben razmišljati. Ustvaril je svojega posnemovalca, ki bo s svojo vztrajnostjo v veri prišel do odrešenja. Na koncu si tako, ravno ob predaji Jezusa Očetu, tudi sami lahko zastavimo vprašanje. Česa se bojim? Česa me je najbolj strah? In ko pridobimo odgovor na vprašanje, vemo, kaj s strahom storiti. Izročimo ga Njemu. Zapustitev je namreč navidezna, namen strahu ali ustrahovanja pa je ravno osamitev. Za konec lahko tako z gotovostjo trdimo, da smo ravno kristjani tisti, ki poznamo recept proti strahu. In razkriva se nam v Jezusovih zadnjih besedah. Izročimo se torej v Njegove roke in s tem začutimo odrešenje, ki nam ga je, kot čudovito darilo s svojo smrtjo pokazal Jezus. (ŠJ)

Maše v prihodnjem tednu	
6. POSTNA - CVETNA NEDELJA , 24. 03. – blagoslov zelenja	
7.00:	živi in + farani
9.00:	+ iz družin PEGANC, LEŠEK, GUČEK in PIVK
10.30:	+ ULAGA, MARINKO, GABERŠEK, GOLOUH in PIVK
15.00:	Križev pot na Šmihel
PONEDELJEK, 25. 03. 2024, sv. Rebeka	
7.30:	+iz rodbine BURC + Angela, Vinko KNEZ in rodbina + Albert PETZ
TOREK, 26. 03. 2024, Larisa, mučenka	
9.30:	Dom starejših Laško
18.00:	+Alojz GRADIČ + Angela BEZGOVŠEK
SREDA, 27. 03. 2024, sv. Rupert, škof vabljeni k čiščenju in pripravi cerkve za praznike	
7.30:	+ Ana Deželak, 30. dan + Majda, HRASTNIKOV, KNEZ in MAJCEN + Alojz LEVAR in Angela
VELIKI ČETRTEK , 28. 03. 2024	
9.00:	krizmena maša v celjski stolnici
19.00:	+ Alojz HERMAN + Angela KOLŠEK, obl
VELIKI PETEK , 29. 03. 2024, Ta dan je strogi post	
15.00:	križev pot in KRAJ TIŠINE
19.00:	obredi velikega petka
VELIKA SOBOTA , 30. 03. 2024,	
6.00:	blagoslov ognja
19.00:	+Franc ŠON, družina ŠON in NOVAK + Dragica ŠUSTER
VELIKA NOČ , 31. 03. 2024	
6.00:	vstajenjska procesija + Mihael ZUPANC in Jože OJSTERŠEK
9.00:	živi in + farani
10.30	+ Frančišek ŠUBIC
Blagoslov velikonočnih jedil: Sv. Martin: ob 11., 13., 14., 16. in 17. uri, Rifengozd: ob 10. uri, Sv. Krištof: ob 12. uri, Marija Gradec: ob 15. uri.	

MARTINOVA LILIJA

24. 03. 2024, leto 15, št.:12

Kristus je za nas postal pokoren vse do smrti, smrti na križu.

Zato ga je Bog povzdignil in mu podélil ime, ki je nad vsakim imenom.

(Flp 2,8-9)

